

0221. Idą, idą Monarchowie

I - da, i - da Mo - nar - cho - wie, I ze wscho - du
By po - wi - tać tam w źł - be - czku Bo - ga z nie - ba

trzej kró - lo - wie,
na sia - necz - ku, Któ - ry zstą - pił na tę

zie - mię, A - by zba - wić lu - dzkie ple - mię.

2. Niosą dary Monarchowie * I ze wschodu trzej Królowie,
Niosą dary cenne, drogie, * Zwyciężają trudy mnogie,
A z darami pokłon dają, * Boga kornie wychwalają.
3. Nas na dary nie stać, Boże! * Ztota, miry, któż dać może?
Lecz my spieszmy z łzą błagania, * Żebrząc Twego zlitowania:
Boże Wielki — Sprawiedliwy, * Daj dla Polski dzień szczęśliwy!
4. Polska dała już w ofierze * Łez krwi morze, silna w wierze,
Niezlamana, nieugięta, * Jak na krzyżu dziś rozpięta;
Gdy wróg depce ją ze złością, * Patrzy w niebo wciąż z ufnością.
5. Ona dzisiaj wraz z Królami * Spieszmy do Ciebie z swymi łzami,
Ona błaga, wznosząc dłonie, * Pokazując na ból w łonie:
Boże Dziecię! świt wolności * Niech rozbłyśnie nam w jasności!
6. Boże Dziecię, jako dary * Przyjm rozliczne te ofiary,
Które Polska przynosiła, * Gdy Kościoła wciąż broniła
I błogosław tej krainie, * Która łzami sto lat płynie.

Kantyczki z nutami, Kraków 1911